

Vasario 8 d. 18 val. Varėnos kultūros centre

Kalbėjosi mūsų korespondentė Alvydė T.

Korespondentė: Naktį žvaigždės man taip ir nepavyko prakalbinti. Girdėjosi tik „och!.. „aach!..“ „davaj...“ „o my Gade...“

Bet paryčiais, kai žvaigždei į lovą atnešiau kavos, pokalbis tapo rišlesnis.

Korespondentė: Koks jūsų vardas?

Žvaigždė: Juozas Erlickas.

K: Ką veikiate?

Ž: Skaitau, rašau ir dainuoju.

K: Kaip sekasi?

Ž: Esu išleidęs 18 knygų. Esu Nacionalinės premijos laureatas.

K: Kaip pradėjote rašyti?

Ž: Kaip visi. Iš meilės. Aš labai mylėjau gamtą. Vienam iš pirmųjų posmų rašiau: „Suplėšysim į gabalus tuos kolorado vabalus, ir bulvės vėl žydės...“ Vėliau šie žodžiai tapo žinoma liaudies daina. Mat žmonės dainuodami įsivaizdavo, kad plėšo okupantus rusus. Aš to visai neturėjau galvoj.

K: Kodėl pats pradėjote dainuoti?

Ž: O kodėl paukštis gieda? Kad prisiviliotų patelę. Man jau buvo prasidėjusi vidurio amžiaus krizė.

K: Jei neklystu, ėjo 1996 metai...

Ž: Taip. Tamsūs laikai... Susirietęs tūnojau prie rašomojo stalo ir staiga... Staiga mane ištiko ūmus mūzų nepakankamumas. Tai dažna rimtų rašytojų mirties priežastis. Mat kol tūnai prie stalo, pro šalį tik žmona gali prašliaužt. O kai užlipi ant scenos - mergos šniūrais eina.

K: Ar jums dainas kuria švedų prodiuseriai?

Ž: Tik pirmąsias, kol supratau, kad šalta švedų muzika – ne mums. Dabar jau pats kuriu dainų tekstus ir melodijas. O dainos rūbą – aranžuotę – pasiuvia vietiniai meistrai. Mano dainas aranžavo Petras Vyšniauskas, Aurelijus Sirgedas, Jaroslavas Cechanovičius, o dažniausiai

mūsų puikus pianistas Daumantas Slipkus.

K: Bet kas jus tokį... Na, švelniai tariant, stuobrį, išleido į sceną?

Ž: Buvo taip... Sykį vienoje viešojo maitinimo įstaigoje prie vieno stalo sėdėjo dirigentas Donatas Katkus ir režisierius Rimas Tuminas. O aš po tuo stalu gulėjau ir dainavau. Tiedu vyrai pasiklausė ir tarė: „Ne, Juozai, čia tau dainuoti ne vieta.“ Katkus sutvarkė man kvėpavimą ir problemas su policija, o Tuminas pakvietė pasirodyti Vilniaus Mažajame teatre. Tokių pasirodymų ten per daugelį metų - jau netoli 100.

K: Kaip sekasi scenoje?

Ž: Gerai. Bet, aišku, stengiuosi, kad nebūtų pernelyg gerai. Mat jei po koncerto priblokšti žiūrovai skėščios rankom: „Geriau jau nebegali būti!..“ – tai kitąsyk nebeateis. Aš noriu palikti žmonėms viltį – geriau būti gali!

K: Jūs visados būnate savimi?

Ž: Ne visados. 2006 metais „Siemens“ arenoje atlikau kunigaikščio Eskalo arijas Kęstučio Antanėlio roko operoje „Meilė ir mirtis Veronoje“.

K: Iš kur semiatės įkvėpimo?

Ž: Vasarom Zarasuose mėgstu šokinėti nuo 10 m trampolino žemyn galva. 2014 metais TV – 3 laidoje „Šuolis“ užėmiau tik 3 vietą todėl, kad teko šokti nuo 7,5 m ir mažiau pasisėmiau.

K: Kodėl kai kurie žmonės niekada neateina į jūsų koncertus?

Ž: Bijo priprasti.

K: O kaip Jūsų?..

Ž: Mūsų programa yra atnaujinama kiekvienais poriniais metais, rudenį. Tad nuo 2016 metų rudens – vėl nauja.

K: Ką matysime?

Ž: Jūs prisimenate, kad šiuo metu esate lovoje su žvaigžde?

K: O taip!..

Ž: Tai čia Jums ir parodysiu. O visi kiti tegu eina į salę.

K: Dar noriu paklaust...

Ž: O...

K: Ką jūs darot!..

Ž: Pradedu programą.

K: Ar čia tikrai ta programa?

Ž: Prisiekiu, kad pirmas žodis, kurį išstariu scenoje bus būtent toks – O...